

mig at sige, jeg troer ikke, at Nogen af os har udtalt, hvilken forholdsvis Vægt vi lagde paa disse 2 Midler. Derfor troer jeg ikke, at han med Berettigelse kan anklage os for Inconsequents.

Faurshou: Efter de Bemærkninger, der før bleve fremsførte af den ærede 7de Landstingsmand for 2den Kreds (Thalbitzer), fraskalder jeg Ordet, da jeg kan slutte mig til, hvad han har udtalt.

Nosenvorn-Teilmann: Det er jo muligt, at jeg har misforstaaet de Ytringer, der faldt ved Sagens tidligere Behandling fra den ærede Ordfører og enkelte andre Medlemmer af Udvalget. Imidlertid har jeg troet, at jeg havde Anledning til at forudsætte, at Udstationeringen var det, de fortrinnsvis sætte Priis paa. Har jeg feilet, beder jeg mig undskyldt, om jeg skulde have fremsat en uberettiget Beskyldning for Inconsequents. Det er iøvrigt det, som den ærede 7de Landstingsmand for 2den Kreds (Thalbitzer) yttrede, der bevægede mig til at begjære Ordet. Jeg skal kun gjøre et Par korte Bemærkninger. Den ene er den, at jeg aldeles ingen Tvivl nærer om, at naar Stamsutteriet først har virkelig gode Hingste at stille til Udstationering, vil det blive meget let at faae disse ubstationerede uden Bekostning for Statskassen; og den anden er, hvad den høitærede Minister iøvrigt allerede mere indtrængende har fremhævet, at man neppe med Rette vil kunne sige, at Lovforslaget vil berøve de private Hingsteholdere Noget. Jeg troer, som den høitærede Minister bemærkede, at det staaer i Landbosforeningernes Magt at disponere over deres Præmiebeløb, som de ønske, og skulde en streng Fortolkning af Lovforslagets § 1 være til Hindre derfor, er der neppe Noget til Hindre for, at Ministeren, som blot har en Bemyndigelse til at benytte disse Beløb i de første to Aar til Indkjøb af Hingste, siger: Jeg anvender en Deel til hberligere Tilflugt til Præmier for Hingste ved Landbosforeningernes Dyrskuer. Jeg skal derfor gjen-tagende indstændigt anbefale Thinget at vedtage Lovforslaget, som det nu er, hvorved vi, foruden de Goder, som jeg, efter hvad jeg har ud-

talt, troer ville opnaaes, tillige ville opnaae det Gode, at denne Sag faa endelig er afgjort.

Christensen: Ja, saa have vi denne Sag endelig afgjort. Det er netop den Betragtning, jeg vilde tillade mig at fremhæve. Der er visse Slags Sager i Rigsdagen, som man sandelig ikke uden absolut Nødvendighed skal bringe under fornøyet Behandling, fordi de efter en Særegenhed ved dem eller ved Rigsdagen næsten ere uberegnelige. Jeg for min Deel maa i denne Sag fuldkommen slutte mig til den høitærede Indenrigsminister baade med Hensyn til de Bemærkninger, hvor han nærmest har seet hen til, at Sagen foreligger som et Hele, der er kommet til os fra det andet Thing, og med Hensyn til, at han gjorde opmærksom paa, at det dog, naar Alt kommer til Alt, vil være meget vanskeligt for Nogen at afgjøre, om det staaer i Præmiesystemet, de omhandlede Bestemmelser gjøre, i og for sig har noget Væsentligt at bethyde, navnlig sammenlignet med det Gode, der virkelig derved kan opnaaes for Stamsutteriet. Da Stillingen er en saadan, og da man er saa langt fremme i Sessjonen, at man virkelig ikke uden en stærk og temmelig utvivlsom Nødvendighed skal tye til den Udvei, at lade Lovene gaae tilbage til det andet Thing, saa stemmer jeg med fuldkommen Rolighed for Sagen, som den foreligger, og altsaa mod Udvalgets Forslag.

Nørgaard: Efter hvad den høitærede Minister udtalte, maa det være mig tilladt at bemærke, at det jo berøer paa en Misforstaaelse, naar jeg havde opfattet ham saaledes, som om han anbefalede Udvalgets Forslag til § 15. Jeg opfattede nemlig den høitærede Minister saaledes, da han omtalte dette Guldbælle, at det var det Guldbælle, der vilde tilflyde Hingsteholderne i Præmierne, naar Udvalgets Forslag vedtoges, istedetfor, at de nu ville komme til at mangle Præmier i de to første Aar, og jeg maa for mit Vedkommende endog ansee det for en i høi Grad uheldig Bestemmelse for Hingsteholderne, at denne Præmie saaledes skal opspares i to Aar, saameget mere, som man ikke har nogen Sikkerhed for, hvilken